

Un amor, de regal

El que no m'esperava és que els Reis em portarien una sorpresa com la que em van portar

Foto: Mar Martí

Cada vespre del dia de Reis, la gent del *mundillo* literari compartim una veritat inconfessable: Quin pal, ara, posar-se guapo i anar a la concessió dels premis Destino al Ritz (tots continuem dient-ne el Ritz encara que sigui el Palace). I mireu que ja ens hi podríem haver acostumat, perquè la tortura es repeteix des de fa 74 edicions amb el Nadal i des d'en fa 50 amb el Pla. Tossuts, els de Destino s'entesten a allargar-nos les festes amb un àpat més, el definitiu, i reblarlo amb un tortell que els nostres pobres sucs gàstrics ja no poden ni digerir, però que mengem -o disseccionem- amb l'esperança que ens toqui el premi de dues nits d'hotel a l'establiment més versallesc de la ciutat. Ser de lletres és molt dur.

Sí, després de passar-nos la tarda empenyats perquè ens ha tocat la fava i suportant l'eufòria reial dels fills, els nets o els fills de..., ens toca practicar aquell art de fer-la petar a peu dret amb una copeta de cava mentre intentes esbrinar com es deia aquella... editora? agent? periodista? autora?... que t'acaba de besar tota simpàtica, o no saps veure el final del fil presencial que mantens amb aquell plom que no para de vendre la seva obra o maldes per saludar aquell altre a qui tens un gran interès per parlar-li de la teva. Vaja, misèries del gremi.

Fa mandra, és clar. I aquest any jo m'hi trobava. M'ho havia buscat. No em convidaven i vaig empescar-me de fer aquesta crònica per a Catorze. Vaig demanar a l'Alba Fité, la súper de premsa, que em fiqués a la llista. Catorze es llegeix molt (gràcies) així que, cap problema, amb un

whatsapp n'hi va haver prou. Ara no podia fallar, així que ja em veieu posant-me la meva camisa elegant sense planxar -sacrificis, els justos- per anar cap a cal Ritz que, per sort, no és gaire lluny de casa.

Entrar-hi, però, ja va ser un canvi de xip, com si la porta giratòria tingués el poder d'endur-se misantropies. Aleshores vaig recordar per què hi anava cada any. La nit dels Destino acaba sent divertida: et retrobes amb els col·legues després de dies de trobades familiars una mica massa endèmiques i veus que la roda continua. La gent sol estar de bon humor.

El que jo no m'esperava és que aquest any els Reis em portarien una sorpresa com la que em van portar, un gran premi per haver vençut la temptació del pijama, el Netflix i el "ho sento, Alba, al final no vaig poder anar-hi". Com que ja no faig periodisme d'actualitat, en entrar per la porta de l'hotel encara no sabia que el guanyador del Pla seria l'Antoni Bassas i que el del Nadal seria, atenció, el meu primer amor dels dotze anys!

Alejandro Palomas era un nen rosset que vivia a Vilassar, el poble on jo estiujejava. Recordo que el primer dia que vam sortir em va fer riure tant que se'm va escapar el pipí i jo portava unes bermudes de color blau cel, blau cel molt clar, gairebé blanc, terrible. Em vaig quedar amb la incògnita de si ell ho havia notat i ara els premis Destino em brindaven l'ocasió de treure'm de sobre aquell neguit de la nena que per primer cop passejava amb un nen agafats de la mà. Qui ens havia de dir que vint anys després començaríem tots dos a publicar novel·les, si de nens ni tan sols ens havíem confessat que llegíem a l'hora d'anar a dormir, d'amagat, arraulits als llençols, per no sentir-nos tan sols!

En abraçar-nos després de la roda de premsa, vam tenir claríssim, tots dos, que estàvem iguals. Li vaig explicar el meu trauma i, *gentleman* com és ell, em va dir que no se n'havia adonat, per afegir: "Eres tan guapa! Molt!" i mira que ell n'és, de guapo, el punyetero, amb l'americana estampada que s'ha fet fer per al premi (no m'ho va dir, però diria que anava d'estrena).

Doncs, això, que quaranta anys després, va i a l'Alejandro li donen el Nadal i per una novel·la que ha titulat *Un amor* i que sortirà en català i castellà alhora, tot això ja ho deveu saber. Jo estic segura que hi surto. No en tingueu cap dubte. Potser no ho sap ni ell, però ja friso per, d'aquí a un mes, buscar-la a la llibreria o més aviat trucar a l'Alba perquè me l'envii: "N'escriuré alguna cosa a Catorze". Segur que hi ha una nena que es va fer pipí a la primera cita. Ja m'hi veig. Oi, Alejandro, que em faràs riure un altre cop?